

ELLIS AALTO

PYHÄ

LUVATTU

SOTA

PELKOJA
JA INHOA
UKRAINASSA

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Copyright © Ellis Aalto ja Docendo 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi ja taitto: Jarkko Lemetyinen / Katse Design
Etukannen kuva: Eemeli Ronkonen
Sisäkannen kartta: Vesa Pynnöniemi

ISBN: 978-952-850-152-7
Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

ELLIS AALTO

PYHÄ

LUVATTU

SOTA

**PELKOJA
JA INHOA
UKRAINASSA**

DOCENDO

18. SUMMER OF 22

Tontillamme on sadan metrin etäisyydelle rakennettu patenttirata. Saan kohdistaa kiväärini siellä omin neuvoin, omassa rauhassani ja seksikkäästi ilman paitaa. Kuulosuojaimet ovat kiinni kypärässäni, joten pidän kuitenkin sen päässäni. Kolme kertaa tehdyn kolmen laukauksen sarjan jälkeen osumapisteet ovat tarpeeksi lähellä pahviin piirtämääni mustaa täplää. Hajonta on kahden euron kolikon sisällä.

”Osaatko sä ajaa nelikkoa?” Ralf kysyy. Tietty, vastaan.

Hyppään Renault Dusterin rattiin, Ralf kiipeää apparin paikalle. Takapenkille asettuvat ruotsalaisamerikkalainen Grandpa ja ranskalainen Vinny. Heidän syliinsä tulee kiväärilaukku, jossa on uusi rakkaani. Takakonttiin pakataan päiväreput, vettä ja pahvilaatikollinen tai pari säilykkeitä. Olemme täydessä taisteluvarusuksessa.

Käännän avaimia virtalukossa. Molemmat mittarit käväisevät kaakossa ja palautuvat oikeisiin lukemiin. Huoltovalo palaa, mutta se ei kuulemma ole tärkeää. Ajamme tontin takaportista ulos maastoon.

”Maximum speed”, Ralf käskee, ja minä toteutan. ”Tai ei ehkä ihan täysillä kuitenkaan.”

”Ei täällä ole töyssyjä”, kuuluu takapenkiltä.

Tie muuttuu hiljalleen uraksi, pellot paksuksi metsäksi. Välillä peltoja näkyy metsässäkin. On ollut hellettä, joten ura on suhteellisen kuiva, mutta pienellä sateella liikkuminen muuttuisi vaikeammaksi. Kulkemista hankaloittaisivat mahdollisesti myös lukuisat jyrkät mäet ja laskut.

”Vedä tuosta vasen”, Ralf neuvoa, ja käteni hapuilee vilkun viikselle. ”Täällä ei tarvitse vilkkua”, Ralf noteeraa. Naureskelemme.

Automme eteen on kaatunut hauksen paksuinen puu. Takapenkillä Grandpa laskee ikkunan, lataa aseensa ja vahtii omaa laitaansa. Ralf käppäilee autosta raahaamaan puun tien reunaan, ja jatkamme matkaa. Eräällä syvänteellä kohtaamme lisää hankaluuksia. Lukuisat lehtipuut ovat pitäneet auringonvalon loitolla, ja syvänteestä nouseva ylämäki on armottoman jyrkkä ja liukas. Päätämme ajaa pohjalle ja kiertää metsän kautta takaisin reitille. Pohtiessamme seuraavaa liiketämme huomaan valtavien herhiläisten kerääntyvän Dusterin konepellille. Emme onneksi joudu niiden perkeleiden pistämiksi.

Puoli tuntia myöhemmin monen mutkan ja mutaisen sivuluisun jälkeen saavumme risteykseen, johon meidän on määrä purkaa ukot ja tavarat. Linnuntietä tänne on ollut matkaa vain viisi tai kuusi kilometriä. Kannamme tavarat uraa pitkin alamäkeen kohtaan, jota kutsutaan Hiltoniksi. Hilton on pressu, jonka alla on kuivuneita pahvilaatikoita täynnä erilaisia säilykkeitä. Ruuaksi on myös kasapäin *palyanitsa*-pusseja. Ne ovat pakolaisille suunniteltuja pussitettuja ruoka-annoksia, mutta jostain syystä niitä on meillä ja paljon. Hiltonissa on myös retkikeitin.

Jatkamme rinnettä alas kohti Donets-joen rantaa. Metsässä tulee vastaan nuori kypärätön ja suojaliivitön taistelija, jonka nimeksi paljastuu Kasper. Se sama Kasper, joka jäi ainoana suomalaisena legioonaan muiden poistuessa Ralfin mukana. Ralf menee tarkastamaan tarkkailuasemaa eli OP:ta, ja jäämme Kasperin kanssa kahdestaan.

Kasperissa minut yllättää hänen sujuva englannin kielen taitonsa. Hänen puheestaan ei voisi päätellä hänen olevan Suomesta.

”Missä teillä on tapana nukkua täällä?” kysyn.

”Kato ympärillesi. Voit mennä ihan mihin vaan. Monet noista nukkuu ihan tuolla OP:n luona.”

Katselen metsää. Siellä täällä on kuoppia ja poteroita. Ties kenen ja milloin kaivamia. Mietin, että on parempi kaivaa oma kuoppansa kaatuneen puun alle. Siitä saa ilmasuojaa edes vähäsen, mutta lisäksi siihen on helppo laittaa muutama pressu eli tarppi katokseksi.

Viivymme siinä yhdessä hetken, mutta puheenaiheet loppuvat. Näen maassa koppakuoriaisen. Menen kyykkyyn sen luokse ja totean: ”Cool bug.” Kasper tulee viereen sanomatta sanaakaan, nostaa ötökän katsellakseen sitä ja viskaa sen metsään. Olen äimistynyt.

Rinnettä ylös kiipeää toinen mies.

”Are we ready to leave?” hän kysyy.

”Otitko kiikarit?” Kasper kysyy häneltä.

”NVG:t vai ne halpikset?” mies tarkistaa, onko kyse pimeänäkökiikareista.

”Ne tavalliset.”

”Joo, mulla on ne täällä laukussani.” Sitten mies kääntyy puoleeni. ”Oletko se uusi suomalainen?”

”Yeah”, sanon noustessani ylös häntä kohti. ”Ellis, hauska tutustua.”

”Rory Mason. Me tarvitsemme jatkuvasti lisää suomalaisia. No niin, mä menen nyt. Nähdään.”

Vanha poppoo lähtee samalla Dusterilla, jolla me tulimme, mutta yksi heistä jää seuraamme vuorokaudeksi pidempään.

OP:lla ei ole varsinaista asemaanmenokäskyä, mutta se toimii seuraavasti: Kukin taistelija on vuorollaan yksin OP:lla, päivällä kolme tuntia ja yöllä kaksi tuntia, yhteensä kolmen vuorokauden ajan. Välillä pidempään, jos sää siihen pakottaa. Varustus OP:lla on sellainen, minkä taistelija itse parhaaksi näkee, eli vaikka

ilman suojalevyjä. OP:lla taistelija voi halutessaan merkata ylös lokivihkoon tekemänsä havainnot, ja havaintoihin olisi hyvä kirjoittaa aika ja suunta, jos osaa ottaa sen ylös. Ei ole pakko. Välillä yhteysasema Sauron kysyy radiotarkistuksen, ja siihen kuuluu vastata: "Sauron, this is OP Horn, I hear you loud and clear." Yhteysasema on olemassa siksi, että se pystyy kuulemaan ja puhumaan joen rannassa oleviin katvealueisiin. Tästä tuleekin sen fiksu kutsumanimi Sauron. Meidän omat radiomme taas ovat Motorolan walkie talkieita. Niillä ei pysty ilmoittamaan suoraan komentopaikalle, jos vaikkapa venäläinen BTR-kolonna lähtee ylittämään jokea.

Jos sellainen kolonna lähtee ylittämään yli kilometrin leveää Donetsia, siihen on vaikutettava yhdellä ja ainoalla neuvostoliittolaisella kertasingolla tai vaihtoehtoisesti OP:n vieressä jätesäkin alla lojuvalla M240B-konekiväärillä. Konekivääriin on 600 vyötettyä patruunaa. Kertasinkoja on kaksi, mutta joku kehari on aiemmin tällä samaisella paikalla laukaissut vahingossa niistä toisen omaa reittään vasten. Sinkosäättäjä selvisi elossa, eikä vartioasemaa tosiaankaan siirretty sen jälkeen.

Sitten kun sinko ja KK on ammuttu tyhjiksi, niin ei muuta kuin rivakasti juoksemaan rinnettä ylös ja odottamaan kyytiä, joka saapuu aikaisintaan puolen tunnin päästä. Jos saapuu.

Vartiopaikan varusteisiin kuuluvat radio, vihko, kompassi, NVG:t eli yönäkökiikarit, tavalliset kiikarit, lämpötähystin, jonkun ghillierätti sekä tietysti paristoja ja akkuja niitä vaativille laitteille.

Lähden kaivamaan kuoppaani kaatuneen puunrungon alle. Ensimmäiset viisi senttimetriä ovat helppoa kauraa, sitten osun saveen. Ukrainalainen savi on äärimmäisen epämiellyttävää kaivettavaa. Sitä ei kaiveta, sitä raaputetaan irti kerros kerrallaan. Minulta kuluu tunti kaivautua edes kolmenkymmenen sentin syvyyteen, puhumattakaan kuopan leveyksistä, joten luovun ideasta ja tyydyn väsäämään oksista ja tarpista sadesuojan jo valmiina olevaan poteroon. Päätän ottaa lepoa ennen omaa vartiovuoroani.

Casioni piippaa keskiyöllä. Ryömin varovasti ulos kattoani pitelevien oksien alta ja kuoriudun makuupussista. Voi hyvä helvetti, kun on pimeää. On kirjaimellisesti niin pimeää, etten näe kättäni edessäni. Sokeana laitan valtion makuupussin takaisin tarpin alle ja ryömin etsimään taisteluvärustustani. En löydä levyjäni, joten sorrun käyttämään hihataskussani olevaa vapea taskulamppuna polttaessani sitä. Olen pian valmis siirtymään OP:lle, mutta se on mahdotonta. Emme ole sopineet järjestelyä siitä, kuinka vartiomies vaihdetaan. Jään toivomaan, että vartiomies, jolla on ainoat yönäkökiikarit, tulisi hakemaan minua.

Sokeus voimistaa kuuloa, ja se kuulee lähinnä tuulen huminan sekä hyönteisten yöelämän. Sitten kuulen askeleet.

”Hi”, pimeydestä kuiskataan hyväntuulisesti. ”Ready to go to work?”

”Yes sir”, vastaan. Erotan helposti pimeästä yönäkökiikareista hohtavat vihreät täplät Grandpan silmillä. Hän ei kuitenkaan ole asentanut kiikareita kypäräänsä, vaan pitää niitä tavallisten kiikareiden tavoin käsin silmillään.

”All right, onnea matkaan. Luulenpa, että näin venäläisen sukelusveneen nousevan joesta, joten haluat ehkä vähän katsella sinnepäin”, Grandpa vitsailee.

”Löydätkö sinä tiesi nukkumapaikkaasi?” kysyn.

”Joo, pärjään kyllä. Mene nyt, siellä on leveä joki, joka tarvitsee vahtia.”

Kävelen sumeiden lasien kanssa OP:lle. Se sijaitsee metsän laidalla kohdassa, jossa metsä laskee kolme metriä alaspäin hiekkarannalle. OP:n seudulle on kaivettu juoksuhaudat, ja joku innokas on vieläpä alkanut suunnitella siihen ihan korsua. Tästä muut valittelevatkin, koska korsu näkyisi aivan liian selkeästi vastarannalta tähystettynä.

Rauhallista. Seesteinen joki, jolla ei tapahdu mitään. Aikaa kuluu, ja sitten sitä kuluu lisää. Tähtitaivas on kirkas ja aito. Näkee koko Linnunradan, koska täällä ei ole lainkaan valosaastetta. Päilylen vastarantaan ja erotan kaakossa valoja, joita en ole nähnyt paljain silmin. Ne eivät liiku, enkä kuule moottoreiden ääniä, joten valot ovat varmaankin valvontakameroita.

Poterovahdissa oppii nopeasti tuntemaan yön eri äänet. Aluksi olen hyvin säikky ihan vain jonkun hiiren rapistellessa oksien läpi. Sitten siili rapistelee jossain vähän kovempaa. Säikähdän kunnolla, kun hiljaisuuden rikkovat viereisestä puusta välillä tipahtavat kampasarviset. Tiedäthän, ne kovakuoriaiset, joilla on vahvat pihdit leuoissaan.

Mutta paska valuu lahkeestani, kun kuulen oksien katkeavan pohjoisessa. Hivutan vaivihkaa kypärän yönäkökiikareineen päähäni. Vihreä ikkuna pimeyteen aukeaa. Kolmen metrin päässä seisoo koira, joka heiluttaa häntäänsä. Vaihtimeni naksauttaa silmänräpäyksessä tuliasentoon ja vaimennin koiraa kohti.

”Fuck off.”

Koira heiluttaa edelleen häntäänsä, läähättää ja kääntyy takaisin pohjoisen suuntaan. Kauempana on lauma kulkukoiria, jotka ovat tonkimassa meidän roskalajäämme. Loput yöstä saan olla yksin ja hajoilla oman pääni sisältöön. Masentaa jostain syystä hyvin paljon, eikä edes nikotiini auta lainkaan. Mikähän mahtaa olla?

Tunti enää, sitten tämä loppuu. Sitten pääsen noutamaan seuraavan sankarin tähän. Seuraava vartiomies olisi Uno. Uno on vähän yksinkertainen jätkä. Hän on ruotsalainen myös. Ensimmäinen asia, jonka hän kysyi minulta saavuttuani tähän metsään, oli: ”Mitä videopelejä sinä pelaat?” Muilta saan kuulla, että Unolla on jokin testosteroniriippuvuus. Kirjaimellinen pakko saada testopiikkejä, tai muuten hän surkastuu ja kuolee pois tai jotain.

Puoli tuntia enää jäljellä. Viisitoista minuuttia. Viisi.

Kestää pari minuuttia löytää se tohelo, ja sitten pääsen pois tästä painajaisesta. Löydän hänen nukkumapaikkansa rinteestä ja

hiivin hänen luokseen. Kello on nyt kaksi yöllä, mutta Uno on yhä unessa. Tönäisen häntä.

”Dude wake up. Wake the fuck up man! It’s your turn on the OP. Mom said so.”

Uno mumisee.

”Hei sun pitää nyt mennä, koska minun pitää päästä nukku-
maan! Tässä, laita pimeänäkökiikarit kypärääsi. Voinko mennä
nyt?”

”Joo, joo. Mä olen hereillä nyt”, Uno sanoo rakoillen ylös ma-
kuupussistaan.

Olen taas sokea kuin lepakko. Tiedän hämärästi, että nukku-
mapaikkani on ylämäessä, mutten osaa arvioida, kuinka kauan
tulisi kävellä ylös. Käveltyäni ensin ohi poterostani onnistun
lopulta löytämään sen ja pääsen nukkumaan.

Seuraavana aamuna herään hyvin sekavissa oloissa. Menen
alamäkeen seurustelemaan muiden kanssa, mutta en pysty kom-
munikoimaan selkeästi. Diagnosoin itselleni nestehukan, ja paria
hörppyä myöhemmin voin paremmin. Paljon paremmin. Yövu-
ron ahdistuneisuuskin on johtunut ilmeisesti ihan vain tästä. Olen
ollut niin syvällä psykooseissani, että olen hajonnut jo ensimmäi-
seen hommaani Ukrainassa ja sen johdosta mennyt epätoivoise-
na kysymään Topi Huhtalalta, pääsisinkö sinne, missä ikinä hän
onkaan.

”Tämä on sellainen spesiaaliporukka, johon ei ihan noin vain
kävellä”, Topi on vastannut.

Selkee, sitten olen täällä palkkapäivään saakka.

Toinen burgerointini juontaa juurensa lapsuudestani. En
ole ollut ihan perillä meidän ruoka- ja juomapolitiikastam-
me, joten olen ravinnut itseäni säästeliäästi. Kolmenkym-
menen asteen helle ei ole tyylistäni samaa mieltä, ja nyt ihan
pakottavista syistä minun on mentävä Hiltoniin korjaamaan
tilanne.

Saavun sinne ja hätistelen hiiriä meidän ruuiltamme. Pen-
gon laatikoita läpi, kunnes käteeni sattuu purkillinen virolaista

purkkinautaa. Mahtavaa, tuumaan. Jos laatikossa olisi yksi tuote, johon uskaltaisın koskea, niin se olisi tämä virolainen sotilasavustus. Sytytän retkikeittimen ja keitän lihan tölķissään lämpimäksi. Odotellessani kypsymistä avaan puukolla yhden palyanitsa-pusseista. Kuulemma tuo sana on jokin termi, jota venäläiset eivät osaa ääntää, mutta ukrainalaiset osaavat.

Palyanitsa-pussin sisältö on seuraava:

1x purkki Irish stew

1x purkki suolaista nötköttiä tai ”kanahotdogeja”

1x pikakahvipussi

1x flapjack-leivoksia

1x suklaalevy, usein tummaa suklaata

1x pussi pähkinöitä

1x muovinen lusikkahaarukka

10x vedenpuhdistustabletteja

1x mehupulveri, yleisin maku päärynä

Parhaimmat artikkelit ovat flapjack ja mehupulveri. Yksimielisesti paskin asia, johon pusseissa törmää, ovat ne ”kanahotdogit”. Ne uivat omassa liemessään eivätkä maistu kanalta eivätkä hotdogilta. Turhin artikkeli ovat vedenpuhdistustabletit, sillä juomme pullovettä, jonka tuomme mukamme. Pullovesi on onneksi hyvää, ja se on vielä parempaa, kun puoleentoista litraan sekoittaa yhden mehumaustepussin. On myös kamalaa kloorin makuista pullovettä.

Grandpa saapuu Hiltoniin. Nyt jos koskaan tulisin saamaan paskaa tästä ruokailustani. Vaan ei.

”Fuckin’ Uno, man. Vinny says he found Uno sleeping when we went to rotate the guard”, hän aloittaa.

”Hoh, eikä?”

”Joo, mokoma saatanan läski imbesilli”, Grandpa jatkaa astellesaan tarpin alle. ”Mitä olet syömässä?”

”Löysin jotain virolaista sikanautaa tuolta pähvilaatikosta. Heitin sekaan vähän tulista kastiketta maun vuoksi.”

”Katsotaanpa mitä minä syön. Aha! Mac and cheese baby! Tämä on mun juttu.”

”Tuossa lukee, että se pitäisi sekoittaa maitoon. Miten ajattelit valmistaa sen?”

”Vedellä. Eroa on hyvin vähän, se on joka tapauksessa hyvää.”

Grandpa ottaa peltisen kipun ja sekoittaa sinne *mac and cheese* kiehauttamansa veden sekaan. Lopputulos näyttääkin paremmalta kuin olen oletanut. Grandpa jatkaa keskustelua: ”Täällä on saksalaisten fosforimiina ihan lähellä OP:ta. Haluatko nähdä?”

”Totta kai. Mutta miten hitossa?”

”Suurin osa juoksuhaudoista täällä on toisen maailmansodan ajalta. Legioona päätti kaivaa niitä auki, kun pääsimme tänne. Vitu, kaivamista ja kaivamista ja kaivamista. Aina Rivnestä alkaen en ole legioonassa muuta tehnytkään kuin kaivanut.”

”Minäkin olin Rivnessä...”

”Ai olit? Olen satavarma, etten muista nähneeni sinua aiemmin.”

”Olin siellä ihan vasta muutama viikko sitten. Lopetin sopimukseksi ja pyysin Ralfilta, että saisin tulla tänne. Hän päästi minut byrokratian ohi.”

”Ahaa, no sehän selittääkin. Muistatko Rivnestä sen asevaraston?”

”Sen ensimmäisen maailmansodan juoksuhaudan oloisen paikan, joka oli täynnä aseita ja miinoja ja räjähteitä?”

”Joo, minä olin kaivamassa sitä kuoppaa. Meillä ei ollut mitään muuta kuin lapiot, ja jouduimme suojautumaan aina, kun sireenit alkoivat soida. Ehkä me olimme onnekkaita, kun olimme jo valmiiksi kuopassa. Minä muuten myös rakensin tämän paikan, jossa nyt syöt, ja ajattelin tehdä vielä hyllyt tuonne ja tuonne näitä tarvikkeita varten.”

”Kaivamisesta puheen ollen. Minun on parasta mennä omalle kuopalleni syventämään sitä, nyt kun vielä on aikaa.”

Grandpa onkin aika rento äijä. Hänellä on niin paljon ikää, että hän kertoo nähneensä *Ilmestyskirja* nytin ensi-illan. Päänsä sisällä hän on silti varsin nuorenmielinen. Hän kertoo minulle jossain

vaiheessa, ettei hänen setänsä koskaan päässyt matkustelemaan ja näkemään maailmaa, joten setä sponsoroi aikoinaan Grandpata, jotta tämä voisi elää rikkaamman elämän. Hän on nähnyt autio-
maat ja köyhyydet. Afrikasta hän piti eniten. Nyt hän on vanhana
miehenä sodassa nuorten sällien seassa. Me tarvitsemme vanhoja
ukkoja sekaamme. Muuten meno menee helposti ihan My Lain
verilöylyiksi.

Poteroni reunalla on pieni tunnelinalku. Lyhyen tunnelin kai-
vaminen maahan vaikuttaa erittäin järkevältä ajatukselta, joten
ryhdyn raaputtamaan tietäni syvemmälle. Välillä käyn suoritta-
massa vuoroni OP:lla, ja sitten palaan myyräilemään. Riisun pai-
tani ja raaputan lapiolla seinää syvemmälle. Tuntolevyni heiluvat
touhutessa. Kasaan löysän maa-aineksen sadeponchoni päälle ja
kannan sen poterosta ulos. Toistan tätä liikettä, kunnes kuopasta
tulee ihmisen mentävä. Vaikeinta on kuitenkin henkinen puoli:
hikoiluni houkuttelee paikalle hyönteisiä. Tähän saattavat liittyä
hedelmänmakuiset vapet, joita höyryttelen, tai ehkä se makeutet-
tu vesi, jota litkin. Ininä käy kuitenkin hermoilleni ja pokassa on
pitelemistä, ettei pää lohkea kahteen osaan. Seuraavan yön palve-
len OP:lla, säikyn ääniä ja askelia ja palaan lopulta nukkumaan
uuteen reikäni jalat koukussa. Viime hetkinä OP Hornilla kaiver-
ran kuoppaa vielä vähän lisää, ja sitten seuraa rotaatio. Luovutan
kuoppani amerikkalaiselle Eric Vargasille.

Palattuani käyn kertomassa Unon vartiopaikkanukkumisista
Ralfille. Ralf kertoo Unon tulleen potkituksi joukkueesta jo aiem-
minkin. Jotenkin se vain aina pääsee palaamaan takaisin.

Koskettava ja inhorealistinen kuvaus nuorista miehistä nykyaikaisessa sodassa meidän lähellämme

Ellis Aalto on 26-vuotias tamperelainen sotaveteraani, jolle jaettiin jo lapsena huonot kortit. Euroopalle Venäjän hyökkäys Ukrainaan talvella 2022 oli geopolitiittinen maanjäristys, mutta syrjäytyneelle nuorukaiselle tämä tragedia tarkoitti viimeistä oljenkorta. Itsemurhalle nousi vaihtoehtoksi sota, joka voisi ratkaista vaikeimmat ongelmat.

Realistinen ja villi todistus yhden miehen kokemuksista rintamaolosuhteissa näyttää kaunistelematta, mitä tapahtuu, kun nuorukaisille jaetaan aseet ja heidät jätetään keskenään itäeurooppalaisiin poikkeusoloihin ilman vakavasti otettavaa johtamista.

Riittävätkö nuorten miesten meemihuumori ja netistä opitut tunnetaidot käsittelemään korruptiota ja kuolemaa? Tämä tositarina Euroopassa raivoavasta sodasta on tragedia sankaruudesta sekä kertomus ystävydestä ja aikuistumisesta, mutta myös raastava hätähuuto nuorista aikuisista suomalaisessa hyvinvointiyhteiskunnassa.

Tervetuloa pysäyttävälle matkalle ottamaan selvää, millaiset ihmiset lähtevät vapaaehtoisiksi taistelijoiksi kansainväliseen legioonaan.

9 789528 501527

KL 99.1
ISBN 978-952-850-152-7

DOCENDO
www.docendo.fi

PARENTAL
ADVISORY
EXPLICIT CONTENT